

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5248/2021
14.10.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Божидара Вујичића и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца "Триглав осигурање" а.д. Београд, чији је пуномоћник Милош Василијевић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Иван Војводић, адвокат из ..., ради регреса, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 621/2021 од 16.03.2021. године, у седници одржаној 14.10.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 621/2021 од 16.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П 2705/2019 од 02.10.2020. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име регреса исплати износ од 353.517,78 динара, са законском затезном каматом од 01.12.2010. године до исплате. Ставом другим изреке, делимично је одбијен тужбени захтев у делу којим је тражио да се обавезе тужени на исплату законске затезне камате на досуђени износ, за период од 15.09.2010. године до 01.12.2010. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 242.240,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж 621/2021 од 16.03.2021. године, одбио жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду у ставу првом и ставу трећем изреке. Одбачена је жалба туженог изјављена на став други изреке, као недозвољена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18), посебна ревизија се може изјавити

због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. ЗПП, у овом случају нису испуњени, јер нема разлога који указују на потребу уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, имајући у виду да питање накнаде материјалне штете, као што је случај у овој парници, представља чињенично питање које се утврђује у сваком конкретном случају. Поред наведеног, према члану 404. ЗПП, свака различита примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање не доводи до примене овог института, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења. Без значаја је навод ревизије да су нижестепени судови, у истој чињеничној ситуацији, различито оценили постојање битне повреде одредаба парничног поступка, јер се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

У тужби ради накнаде штете, поднетој суду 23.01.2012. године, вредност предмета спора је 353.517,78 динара, колико и износи вредност предмета спора која се ревизијом побија.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се ради о имовинско правном спору ради накнаде штете, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 404. став 2. и 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**